

Dosarul nr. 3ra-1575/18

prima instanță: Judecătoria Strășeni (jud.: T. Andronic)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

Î N C H E I E R E

21 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială „P.C.S. Impex” S.R.L., reprezentată de avocatul Marcel Burlacu,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „P.C.S. Impex” S.R.L. împotriva Serviciului Fiscal de Stat, cu privire anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „PCS Impex” Societate Comercială și menținută hotărârea din 12 iulie 2017 a Judecătoriei Strășeni,

c o n s t a t ă :

La 19 septembrie 2016, S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat, raionul Strășeni, cu privire contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, societatea reclamantă a indicat că Inspectoratul Fiscal de Stat, raionul Strășeni a adoptat decizia nr. 69/86-3-6c din 22 iulie 2016, în urma controlului efectuat la aceasta.

Potrivit acestui act de sancționare, organul fiscal a depistat mai multe încălcări fiscale, și anume: - încălcarea prevederilor art. 102 alin. (1) și alin. (6) lit. b) din Codul Fiscal nr. 1163-XII din 24 aprilie 1997; încălcarea prevederilor art. 102 alin. (6) lit. b) din Codul Fiscal; - încălcarea prevederilor art. 102 alin. (7) lit. a) din Codul Fiscal, fără a fi indicat concret care încălcare a fost comisă de către întreprindere și încălcarea prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea Contabilității nr. 113-XVI din 27 aprilie 2007, fără a fi indicat care este încălcarea imputată societății.

De asemenea, organul fiscal a stabilit încălcarea prevederilor pct. 10 din Instrucțiunea privind completarea formularului tipizat de document primar cu regim special „Factura fiscală”, aprobată prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 115 din 6 septembrie 2010, prin trecerea neîntemeiată în cont a TVA în sumă de 133 675,32 lei, aferentă procurărilor documentate de la S.R.L. „Paller Grup”

pentru perioada fiscală a lunii martie din anul 2016, potrivit facturilor fiscale nr. FA2133508 din 18 martie 2016, nr. FA2133509 din 22 martie 2016, nr. FA2133512 din 24 martie 2016, nr. FA2133515 din 25 martie 2016, nr. FA2133516 din 26 martie 2016, nr. FA2133519 din 29 martie 2016 și nr. FA2133520 din 21 martie 2016.

La acest capitol, societatea reclamantă a susținut că decizia respectivă este neîntemeiată, deoarece, la momentul efectuării controlului, în contabilitatea întreprinderii se aflau toate facturile indicate în Actul de control nr. 3-553843 din 24 iunie 2016, iar dreptul de a contesta tranzacția încheiată între S.R.L. „Paller Grup” și S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. îl au doar părțile contractante. De fapt, facturile fiscale, care au stat la baza relațiilor comerciale, corespund tuturor prevederilor legale și nu pot fi calificate ca document nejustificat. În acest caz, organul fiscal trebuia să excludă acest episod din decizia contestată.

S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. a subliniat că, în esență, a fost sancționată pentru acțiunile sau omisiunile S.R.L. „Paller Grup”, întrucât aceasta nu a indicat sau a inserat date eronate în factura fiscală. Mai mult, s-a precizat că nu are nicio relevanță faptul că fondatorii S.R.L. „Paller Grup” au fost schimbați în luna aprilie, iar tranzacția propriu – zisă a fost în luna martie. Or, în ambele luni S.R.L. „Paller Grup” era reprezentat de Ceban Elmira, care deținea ștampila la ea.

S.R.L. „Paller Grup” a solicitat anularea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat, raionul Strășeni nr. 69/86-3-6c din 22 iulie 2016.

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Inspectoratul Fiscal de Stat, raionul Strășeni a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f. d. 19-22).

Prin hotărârea din 12 iulie 2017 a Judecătoriei Strășeni, acțiunea formulată de S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. a fost respinsă ca vădit neîntemeiată (f. d. 134, 144 – 146).

Împotriva acestui act judecătoresc, S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. a declarat apel în termenul legal (f. d. 152). În apărare, Inspectoratul Fiscal de Stat din raionul Strășeni a formulat o referință, solicitând respingerea cererii acestuia (f. d. 159 - 162).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 27 martie 2018, a respins apelul declarat de S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. și a menținut hotărârea din 12 iulie 2017 a Judecătoriei Strășeni.

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de reclamant în cererea de chemare în judecată și stabilită de prima instanță. În plus, s-a stabilit că, la 14 martie 2016, S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. a încheiat un contract de prestări servicii cu S.R.L. „Paller Grup”, reprezentat de Ceban Elmira. Totuși, aceasta a devenit fondator și administrator al persoanei juridice menționate la 5 mai 2016, în baza contractului de vânzare-cumpărare a părții sociale din 21 aprilie 2016, încheiat între Minciuna Viorel Mihai și Ceban Elmira Gasan. La fel, la 20 aprilie 2016, a fost întocmit actul de primire-predare a documentelor contabile ale S.R.L. „Paller Grup”, inclusiv a blanchetelor facturilor fiscale neutilizate cu seria FA 2133442 - 2133600, care au fost transmise de fostul conducător și fondator al întreprinderii Ceban Viorel Mihai către noul fondator Ceban Elmira Gasan. Conform actului de primire-predare și explicațiilor

cet. Minciuna Viorel, blanchetele facturilor fiscale sus-menționate au fost remise către Ceban Elmira neutilizate fără înscrieri.

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolul 102 alin. (1) și (6) și articolul 215 alin. (1) din Codul fiscal, precum și articolele 1 și 2 din Legea privind moratoriul asupra controlului de stat.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a constatat că S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. nu întrunește condițiile pentru a beneficia de dreptul trecerii în cont a TVA, or, la momentul semnării contractului de prestări servicii din 14 martie 2016, Ceban Elmira nu deținea funcția de administrator al S.R.L. „Paller Grup”. Mai mult, s-a dedus că la momentul reflectării în documentele de evidență contabilă a recepționării serviciilor în temeiul facturilor fiscale FA2133508 din 18 martie 2016; FA2133509 din 22 martie 2016; FA2133512 din 24 martie 2016; FA2133515 din 25 martie 2016; FA2133516 din data de 26 martie 2016; FA2133519 din 29 martie 2016; FA 2133520 din 21 martie 2016, S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. nu dispunea de facturile fiscale date și nu putea trece în cont TVA aferentă acestor tranzacții.

Cu privire la aplicabilitatea Legii privind moratoriul asupra controlului de stat, Colegiul de control judiciar a statuat că aceasta nu are tangență cu faptele speței, deoarece organul fiscal a efectuat un control fiscal cameral prin metoda verificării parțiale privind corectitudinea trecerii în cont a TVA. De altfel, legea citată interzicea doar desfășurarea unor controale la fața locului.

La 3 octombrie 2018, S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L., reprezentată de avocatul Marcel Burlacu, a declarat recurs împotriva deciziei din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 12 iulie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenta a afirmat că instanțele judecătorești au aplicat în mod eronat normele de drept material.

La 17 octombrie 2018, în conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Serviciului Fiscal de Stat, raionul Strășeni, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 210).

La 8 noiembrie 2018, intimatul a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia (f. d. 212-213).

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L., reprezentată de avocatul Burlacu Marcel, este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA, nr. 0870800 din 15 septembrie 2016, dovedește faptul că avocatul Burlacu Marcel a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele recurente S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L., care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 10) în acord cu dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

Completul de judecată notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, parag. 40, *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, parag. 29, 33, *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, parag. 37, *Marc Brauer*, citată mai sus, parag. 34).

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale,

dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit.

În același context, potrivit articolului 100 alin. (1), coroborat cu articolul 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă, comunicarea eficientă a hotărârii judecătorești, prin alte mijloace care să asigure transmiterea textului cuprins în act, poate fi considerată publicarea acesteia pe pagina web a instanței judecătorești. Cu toate acestea, pentru a evita un formalism excesiv, instanțele de judecată trebuie să țină cont de personalitatea celui ce contestă și dacă persoana interesată a fost reprezentată de un avocat pe parcursul procedurilor judiciare. În special, este de așteptat ca un avocat să cunoască prevederile legale.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, fără îndoială, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea Tricard, *ibidem*, parag. 29, Nicolae Popa vs România, 9 decembrie 2014, parag. 16, Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, parag. 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea Ponomaryov vs Ucraina, 3 aprilie 2008, parag. 41, Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, parag. 47).

Instanța de recurs observă că S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. a fost reprezentat, în cadrul procedurilor judiciare, de către avocatul Burlacu Marcel (f. d. 10). Același reprezentant a semnat și a depus cererea de apel (f. d. 139 – 142), dar și cererea de recurs în numele recurentului (f. d. 202 - 205). În aceste condiții, procedura în fața Curții Supreme de Justiție ar putea fi în mod legitim mai formală, asigurând scopurile sus – menționate (a se vedea Levages Prestations Services, citată anterior, parag. 48 sau Paljic vs Germania, 1 februarie 2007, parag. 51).

În același context, la 20 martie 2018, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău a dispus amânarea cauzei pentru deliberarea asupra pricinii pentru 27 martie 2018, ora 13.00. Reprezentantul S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L., avocatul Burlacu Marcel a participat în ședința dată (f. d. 177 – 179). Totuși, la 27 martie 2018, dispozitivul deciziei contestate a fost pronunțat în absența avocatului Burlacu Marcel, fiind definitiv și executoriu în acord cu articolul 394 din Codul de procedură civilă. Iar, la 25 mai 2018, hotărârea judecătorească integrală a fost expediată participanților, însă, la materialele cauzei, nu exista dovada recepționării acesteia (f. d. 192).

La 8 iunie 2018, decizia din 27 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”.

Prin urmare, la 19 iunie 2018, Judecătoria Strășeni a recepționat dosarul civil de la Curtea de Apel Chișinău în acord cu articolul 396 din Codul de procedură civilă. (f. d. 193)

La 24 iulie 2018, Serviciul Fiscal de Stat a formulat un demers în adresa Curții de Apel Chișinău, cu privire la obținerea deciziei din 27 martie 2018, cu mențiunea de intrare în vigoare (f. d. 198). Solicitarea respectivă a fost satisfăcută la 9 august 2018 (f. d. 201).

În aceeași ordine de idei, la 19 septembrie 2018, avocatul Burlacu Marcel a depus o cerere de eliberare a deciziei motivate (f. d. 206). Prin intermediul

serviciul poștal, la 24 septembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat actul judecătoresc motivat la adresa avocatului (f. d. 207).

La 3 octombrie 2018, S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L. a declarat recurs împotriva actului judecătoresc sus - citat, iar cererea a fost semnată de avocatul Burlacu Marcel.

Revenind la verificarea respectării articolului 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs notează că, potrivit reprezentantului societății recurente, acesta a fost în stare să depună o cerere de recurs la 3 octombrie 2018, deoarece instanța de apel i-a comunicat decizia contestată la 24 septembrie 2018 (f. d. 205, 207).

În acest sens, instanța de judecată va ține cont de principiul res judicata, care protejează caracterul definitiv al deciziei din 27 martie 2018, și de faptul că recurenta a beneficiat de serviciile unui avocat de la începutul procedurilor judiciare, și anume, de la 15 septembrie 2016.

Astfel, în hotărârea Gurzhyy vs Ucraina (1 aprilie 2008), în care reclamantul nu a primit copii ale hotărârilor judecătorești care i-au fost transmise de instanța locală prin poștă obișnuită, Curtea Europeană a considerat că a fost chemată să examineze nu numai ce măsuri au fost luate de autoritățile judiciare pentru a se asigura că reclamantului i-au fost comunicate cu promptitudine deciziile, dar și acțiunile pe care reclamantul le-a luat pentru a se informa cu privire la evoluția procedurilor sale. De asemenea, CtEDO a remarcat că reclamantul, care nu a primit informații despre progresele înregistrate în cazul ei de aproximativ un an și jumătate, ar fi putut aștepta în mod rezonabil să contacteze instanța pentru a verifica statutul acestuia.

Completul de judecată reține că avocatul Burlacu Marcel a formulat o singură cerere de eliberare a copiei de pe decizia motivată a instanței de apel abia la 19 septembrie 2018 (f. d. 206).

Cu toate acestea, anterior, la 8 iunie 2018, decizia din 27 martie 2018 a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”. Cauza dată poate fi găsită pe www.cac.instante.justice.md, în rubrica hotărâri, după numărul dosarului 02-3a-20986-14092017 sau denumirea dosarului „impex” (pagina web accesată la 19 noiembrie 2018, ora 10:16).

În ceea ce privește plasarea hotărârilor judecătorești pe pagina web sus - menționată, instanța de recurs precizează că această modalitate este prevăzută expres în punctele 7 – 8 din Regulamentul privind modul de publicare a hotărârilor judecătorești pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, aprobat prin hotărârea nr. 658/30 din 10 octombrie 2017 a Consiliului Superior al Magistraturii. Potrivit acestor puncte, scopul existenței portalului național al instanțelor de judecată îl constituie susținerea unui mediu informațional virtual și accesibil pentru cetățeni. Informațiile publicate pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție includ lista cauzelor fixate pentru judecare, hotărârile instanței de judecată, citațiile în fața instanței și alte informații relevante pentru justițiabili.

Regulamentul respectiv a intrat în vigoare la 24 noiembrie 2017 și a fost mediatizat pe larg datorită reintroducerii posibilității justițiabililor de a căuta hotărârea judecătorească după numele părților pe dosar.

În plus, conform punctului 17 din același Regulament, hotărârile judecătorești, pronunțate de judecătorii și de curțile de apel, sunt transferate din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor pe portalul unic al instanțelor de judecată, în regim real. Totuși instanța de recurs evidențiază că orice risc de eșec tehnic în transmiterea documentelor prin această metodă, care este demonstrată, ar trebui să fie suportat de autoritatea care a efectuat acțiuni de acest gen.

Cu titlu subsidiar, instanța de recurs notează că, potrivit unei jurisprudențe constante, instanțele de judecată publică, în mod sistematic, actele lor de dispoziție pentru o bună - administrare a justiției. De altfel, o atare posibilitate de a aduce la cunoștință hotărârile judecătorești a fost completată prin Legea nr.17 din 5 aprilie 2018, care este aplicată din 1 iunie 2018. Or, după modificări, articolul 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă prevede că decizia integrală se întocmește în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului deciziei și se publică pe pagina web a instanței judecătorești.

Mai mult, la 19 iunie 2018, instanța de apel a restituit dosarul civil către Judecătoria Strășeni, ceea ce putea avea loc numai după redactarea integrală a hotărârii judecătorești. În aceeași perioadă, la 9 august 2018, Serviciul Fiscal de Stat a primit copia de pe decizia contestată, cu mențiunea de intrare în vigoare, în baza cererii din 24 iulie 2018 (f. d. 198, 201).

Sub acest aspect, completul de judecată constată că nu există dubii cu privire la veridicitatea informației prezentate mai sus, și anume, că, la 8 iunie 2018, a fost plasată decizia Curții de Apel Chișinău pe pagina web sus – citată.

La același capitol, completul de judecată remarcă că recurentul și avocatul lui nu au susținut că nu au fost conștienți de cerința de 2 luni pentru depunerea unei cereri de recurs. De fapt, deși avocatul nu a fost obligat să depună vreo cerere de obținere a copiei hotărârii judecătorești mai devreme de 30 zile de la data pronunțării acesteia, totuși trebuia să-și asume responsabilitatea pentru consecințele deciziei lui de a se informa despre soarta dosarului abia în septembrie 2018. Prin urmare, recurentul nu a furnizat nicio explicație plauzibilă în fața instanței de recurs despre motivul pentru care a așteptat până la 19 septembrie 2018 să depună o cerere de eliberare a deciziei din 27 martie 2018 (a se vedea Seal vs Regatul Unit 7 decembrie 2010, parag. 82, și Wyssenbach vs Elveția, 22 octombrie 2013, parag. 39 - 40). Totodată, acesta nu a solicitat repunerea în termen.

În plus, un raționament aparte al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că societatea recurentă a fost reprezentată de către avocatul Burlacu Marcel din 15 septembrie 2016, care este o persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască că toate hotărârile judecătorești, cu excepțiile prevăzute de Regulamentul sus – citat, sunt publicate pe portalul instanțelor de judecată. La fel, în virtutea funcției lui, el a știut cerințele articolului 434 din Codul de procedură civilă și modalitatea de publicarea a hotărârilor, iar, după caz, trebuia să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, Henrioud vs Franța, 5 noiembrie 2015, parag. 61, Trevisanato, ibidem, parag. 45, Sturm, citată mai sus, parag. 40).

Având în vedere cele menționate supra, instanța de judecată constată că termenul de declarare a recursului a început să curgă din 8 iunie 2018 și a expirat la 8 august 2018.

Contrar celor stabilite, instanța învederează că recursul a fost înregistrat în grefa Curții Supreme de Justiție la 3 octombrie 2018 (f. d. 202).

Exigențele cuprinse în alin. (2) al art. 434 din Codul de procedură civilă prevăd că omiterea intervalului sus - menționat chiar și cu o singură zi nu poate constitui o excepție de la regula generală, specificând clar că este un termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Instanța de recurs este convinsă că intervalul de timp de 2 luni este unul rezonabil și suficient pentru desfășurarea activității indicate în mandatul, eliberat pe numele avocatului Burlacu Marcel, în mod special, studierea actului judecătoresc pronunțat, documentarea juridică adecvată pentru apărarea intereselor recurente S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L., tehnoredactarea cererii de recurs și deplasarea pentru depunerea cererii menționate sau expedierea acesteia la sediul instanței competente, prin intermediul serviciului poștal.

Suplimentar la cele expuse, având în vedere dovezile din dosar, instanța de recurs subliniază că instanța de apel a publicat în mod eficient decizia din 27 martie 2018, iar lipsa unor acțiuni concrete de a afla soarta dosarului în perioada aprilie - septembrie 2018, demonstrează că recurentul nu a depus suficientă diligență într-un timp rezonabil pentru a afla motivele respingerii apelului său (a se vedea cauză similară Karakutsya vs Ucraina, 16 februarie 2017, parag. 60 – 61). Instanța de judecată este de părere că nerespectarea termenului de avansare a unui recurs a fost cauzat în întregime de comportamentul recurentului și a reprezentantului lui.

În aceeași ordine de idei, completul de judecată reiterează că situații similare au fost deja examinate în hotărârile Popov vs Moldova (nr. 2), (6 decembrie 2005, parag. 53), Melnic vs Moldova (14 noiembrie 2006, parag 40 și 41) sau Dacia S.R.L. vs Moldova (18 martie 2008, parag. 77), în care s-a constatat că, prin neaducerea vreunui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către pârâți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamanților la un proces echitabil.

Luând în considerare cele evocate, instanța de judecată constată că Societatea Comercială „P.C.S. Impex” S.R.L., reprezentată de avocatul Marcel Burlacu, a depus cererea de recurs la 3 octombrie 2018, în afara termenului de 2 luni prevăzut în articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În atare situație și în conformitate cu articolul 433 lit. b) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la articolul 434.

Astfel, din considerentele menționate, completul de judecată observă că esența dreptului de acces al recurentului nu a fost afectată și că restricția în cauză se întemeiază pe articolul 434 din Codul de procedură civilă, urmărește un scop legitim și este proporțională. Din această perspectivă, se decide în mod unanim că recursul declarat de S.C. „P.C.S. Impex” S.R.L., reprezentată de avocatul Burlacu Marcel, este depus peste termen și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. b) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea Comercială „P.C.S. Impex” S.R.L., reprezentată de avocatul Marcel Burlacu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Nicolae Craiu